МОЯТА БЛАГОДАРНОСТ

на всички радетели по овощарството, които ме удостоиха съ поздрави и насърдчителни писма по случай съставеното отъ менъ **практическо ржководство по овощарството**; на Министерството на Земледѣлието и Държ. имоти за отпуснатата ми помощь и на Окржжнитѣ постоянни комисии, които прѣпоржчиха това ржководство.

Овощарь-пипинеристъ **Г. К. Пеновъ**

Изъ селския животъ.

СЖДБА..

Отъ двѣ седмици въ Рила пристигатъ руски войници отъ армията на Врангелъ.

Българ. Г. Индустрия ги настани на работа по новостроящата се ж. п. линия Рила — Елешница. Изъ между многото нещастници се виждатъ и бивши, генерали, полковници и т. н. Много отъ тѣхъ сж настанени въ кжщитѣ на рилскитѣ граждани не на сила разбира се, но по искане на гражданитѣ. Отъ тѣхъ има и сѣмейни, женитѣ на които си прѣдлагатъ услугитѣ, като перачки, прислуга въ кжщнитѣ работи, учители по цигулка и китара „Сждбата е промѣнлива е казалъ единъ ученъ", „тя си играе съ човѣка, издига го до най-високата точка, а слѣдъ това го хвърля въ пропастьта".

Тукъ въ селото има единъ руски полковникъ, бившъ командиръ на полкъ, който е готвачъ въ кухнята при стола на Българ. Г. Индустрия. Други тоже полковници има въ обикновенна черна работа или рѣката по ж. п. линия. Унизени убити духомъ, тѣ най-добросъвѣстно изпълняватъ възложената имъ работа.

Изъ между тѣхъ не липсватъ и юристи-адвокати и т. н. Единъ день, по една случайность влѣзохъ въ едно отъ кафенетата и видѣхъ какъ двама — трима отъ ония млади рилчани, които ненавидятъ, т. е. които имъ казватъ Врангелови орждия, не оставиха на мира русняка юристъ да направи закуската си спокойно. Казваше той, ако бѣхъ знаялъ български бихъ ви казалъ, какво нѣщо е болшевизъма въ Русия но за съжаление, не зная езика ви.

Рилчанинъ

Стобъ.

На 8 т. м. се състоя отлично посѣтено селско събрание относно продажбата на тютюнитѣ. Причината да стане събранието бѣ, че комисионера Дим. Слатински, за да угоди на господаря си, изпрати тютюна си безъ да бжде пазаренъ. Събранието единодушно осжди и порица това прѣдателско дѣяние на поменатия. Мисъльта, че тоя начинъ на дѣйствие е недостоенъ съ огледъ на общия интересъ, а даже и съ огледъ на личния, легна въ съзнанието на всички и може да се вѣрва, че втори такъвъ случай въ Стобъ не ще има. Защото, ако всички, или по-голѣмата часть дадътъ тютюнитѣ си безъ пазърлъкъ, кой ще прави послѣдния?

Ясно е, че щомъ останатъ малко души да дочакатъ редовни продажби цѣната на тютюна ще бжде по-низка, защото съпротивителната сила е по-малка. А това е еднакво пагубно и за еднитѣ и за другитѣ.

Взе се резолюция, съ която между другото се иска и слѣдното: Правителството незабавно да направи всичко възможно за даване кредитъ срѣщу тютюна въ дѣйствителность, а не само на книга и да се узакони въ най-скоро врѣме рѣшението на земледѣлския конгресъ отмѣняването на износното мито върху тютюна.

Зовътъ да се дойде до споразумѣние за колективна продажба на тютюна се посрѣщна радостно. Възложи се на управителния съвѣтъ на кооперацията въ селото да свика общо кооперативно събрание въ най-скоро врѣме, кждѣто въ подробности да се разгледа и уреди въпроса.

Народътъ търси изходъ отъ това положение. Дългъ на държавницитѣ е да му помогнатъ.

Оръщамъ се къмъ всички тютюнопроизводители отъ околията: Господа! Не се поддавайте на търговскитѣ маневри. Повече търпение за да се дочакатъ редовни пазърлъци. Не давайте да отиде тютюнътъ въ търговскитѣ складове безъ пазърлъкъ.

Стобчанинъ.

КРАЯТЪ на едно шумно дѣло.

На 3 того се гледа отъ Окржжния сждъ съ участие на сждебни засѣдатели въ Кюстендилъ дѣлото заведено противъ Костадинъ и Георги Васеви Начеви и Иванъ Н. Рановъ отъ с. Дяково, за гдѣто на 20 срѣщу 21 юни 1920 г. сж лишили отъ животъ Георги В. Рановъ и тежко наранили дѣтето Ласко Стоименовъ.

Прѣдъ сждътъ се изнесе, че сѣмействата на Георги и Кост. В. Илчови и на убития Георги В. Рановъ макаръ и да живѣли въ една махала и да сж съсѣди, не сж живѣли добрѣ, вслѣдствие убийството на бащата на първитѣ — Василъ Илчовъ отъ синътъ на втория станало слѣдъ Балканската война при едно спрѣчкване и по което убийство синътъ е билъ оправданъ.

Костадинъ В. Илчовъ, младъ и буенъ момъкъ е искалъ на всѣка цѣна да отмжсти за убийството на бащата. Той обѣщава на всѣки, който би могълъ да убие единъ отъ сѣмейството на Георги В. Рановъ, пари, имоти, добитъкъ и пр. Слѣдъ като Костадинъ вижда, че никой не се съгласява да задоволи неговата мжсть и понеже слѣдъ нѣколко дена е трѣбвало да замине за частьта си войникъ, влиза въ споразумѣние съ брата на убития — Иванъ В. Рановъ, който заради имотитѣ на убития му въ войната братъ, не билъ въ добри отношения съ брата си Георги и прѣшаватъ на 20 срѣщу 21 юни м. г., когато Георги В. Рановъ съ още три дѣца билъ на лѣситѣ си при овцетѣ, далечъ 1 клм. отъ кжщи да го убиятъ.

Убийцитѣ сж нападнали Георги В. Рановъ, когато послѣдния е спалъ, като сж се примъкнали полека въ тъмнината, доближили сж го само на нѣколко крачки и сж стрѣляли върху му. Слѣдъ стрѣлбата съ ножове сж го намушили на нѣколко мѣста по главата и гърба.

Спящето до него дѣте 11 годишния Ласко Стоименовъ сжщо намушватъ съ ножоветѣ си на нѣколко мѣста, като сж го взели за дѣтето на убития — Борисъ, което е спало въ колибата.

Слѣдъ намушването дѣтето надава викъ, започватъ и другитѣ дѣца да плачатъ и викатъ, и убийцитѣ избѣгватъ.

Събудени съсѣдитѣ се притичатъ на помощь, намиратъ убития Георги В. Рановъ и тежко раненото дѣте Ласко Стоименовъ събудили общ. съвѣтникъ Георги Начовъ, който още прѣзъ нощьта взелъ мѣрки и задържалъ убийцитѣ като и събралъ най-важнитѣ доказателства противъ тѣхъ.

Убийцитѣ се защищаваха отъ адвокатитѣ Професоръ Молловъ и Н. Главинчевъ, а гражданскитѣ исци отъ Хр. Димчевъ и Ив. Лѣкарски.

Слѣдъ двудневно гледане на дѣлото на 6 того сждътъ произнесе вердиктъ, съ който призна за виновни въ прѣдумишлено убийство и тѣлесна поврѣда Костадинъ В. Илчовъ и Ив. Рановъ и осжди първия като ненавършилъ 21 год. на 15 год. строгъ тъм. затворъ, а втория Ив. В. Рановъ на смъртъ чрѣзъ обѣсване, а третия Георги В. Илчовъ оправда.

Така се свърши това шумно дѣло, което поради жестокостьта на извършеното убийство бѣ възбудило възмущението на цѣлото Горно поле.

ШЕВНИ МАШИНИ
НА ИЗПЛАЩАНИЯ
Извѣстяваме на клиентитѣ ни, че наново започнахме да даваме
Шевнитѣ машини
„СИНГЕРЪ"
на срочни изплащания
въ всичкитѣ ни клонове,
БОРНЪ & С-ие

Тодоръ х. Димитровъ
Нѣма да приема посѣщения на имения си день.

СВОБОДНА ТРИБУНА.

Послѣденъ отговоръ.

Послѣденъ, защото и безъ туй много шумъ се вдигна около „художественитѣ прозирки" на дупнишкия гражданинъ Иорданъ Чешанковъ.

Въ прѣдпослѣдния брой на в. „Свѣтлина" прочетохме пълния съ бомбастични фрази и майсторски усуквания „прѣдизвиканъ отговоръ" на този новъ общественикъ, защото той за пръвъ пжть се явява като такъвъ съ своитѣ „прозирки". И какво мислите?

Не всѣки ли вижда въ този отговоръ какъ на кръстъ се разпъва единъ борецъ за правдата и истината?!

При все това пакъ ще се намѣрятъ „злонамѣрени и злобеобилни" хора, които „отъ завистъ ще прочетатъ само буквитѣ, а не и мислитѣ" на този неустрашимъ борецъ за „истината", готовъ за „нея" да намѣтне багрениця и трънливия вѣнецъ на Христа и да иде на „Голгота"?—нѣщо повече — „и въ дъното на ада". Но нека бжде спокоенъ—нѣма толкова жестоки да бждемъ и само за този грѣхъ (че люгъ „двубой" води за истината) въ дъното на ада да го пратимъ, нито пъкъ ще му признаемъ, че е мжченикъ за правда и истина – голѣма ще бжде такава честь за него.

Понеже се страхувахъ още веднъжъ да не бжда обвиненъ въ невѣжество „че чета само буквитѣ, а не и мислитѣ", прочетохъ два пжти прѣдизикания отговоръ, а слѣдъ това по желанието на автора на прозиркитѣ, прочетохъ още единъ пжтъ и тѣхъ, обаче за голѣмо съжаление не можехъ да промѣня създаденитѣ у менъ „впечатление и убѣждение". Прозиркитѣ оставиха у менъ и този пжтъ убѣждението, че посрѣдствомъ тѣхъ, авторътъ имъ нанесе една тежка обида върху морала на дупнишкото гражданство и паметьта на многозаслужилия въ миналото нашъ съгражданинъ Христаки Павловичъ. За него вече и Иорданъ Чешанковъ знае, че е заслужилъ българинъ, дупничанинъ и е благоволилъ да го нареди съ истинскитѣ му другари — Неофитъ Бозвелията и Емаоилъ Васкидовича .. Така Господинъ Чешанковъ сега вече по-добрѣ го познавате и азъ не се съмнѣвамъ, че още по добрѣ ще го опознаете и тогава вече нѣма да дръзнете, макаръ и въ хумористична форма да редитѣ името му съ това на Спиро Македонски и Георги Кракра.

Нека сега да видимъ усукванията на Чешанкова около обидния за дупнишкото гражданство пасажъ отъ прозиркитѣ му.

Не да се извини, а да хвърли упрѣкъ върху гражданството, за дѣто не го е разбрало така, както нему днесъ се иска, пише той своя отговоръ. Той отрича да е обидилъ дупнишкото гражданство, защото „нито сѣнка отъ мисъль му минавало съ прозиркитѣ да хвърля упрѣкъ върху дупнишкитѣ гражданки и да докосва тѣхния моралъ—Писаното въ прозиркитѣ се отнасяло за нѣколкото екземпляри, които злѣ били издържали изпита?! А какъ може да изтълкуваме пасажа отъ прозиркитѣ, въ които се говори за този изпитъ, като и дума не става за нѣкакви екземпляри, а се визиратъ дупнишкитѣ гражданки? За честьта на послѣднитѣ ще избѣгна още веднажъ да цитирамъ тоа пасажъ. Колкото се касае до мотива на Иорданъ Чешанковъ, че съ този пасажъ, такъ „злѣ изтълкуванъ, той нанася и на себе си кръвна обида, не ка ми бжде позволено да не го взема за сериозенъ, защото и отъ другъ единъ пасажъ отъ сжщитѣ прозирки се вижда, че той малко смѣтка държи, че ще се самообиди — това е пасажа за деколтираните дами.

Впрочемъ и самъ Чешанковъ въ началото на отговора си признава, че взема да отговаря, за да допълни едно свое „недомислие", а по-долу се сърди, че не могли да му изтълкуватъ недомислията.

Не съ недомислия се цѣрятъ обаче недъзитѣ на обществото, а съ здраво обмислена, пълна и справедлива критика, критика която не търпи недомислия и усуквания. И ако Господинъ Чешанковъ намира, че интереситѣ му сж продиктували да стане вече и обществе никъ, то ще трѣбва богатия си „душевенъ арсеналъ" да попълни съ почтенность, зачитане обществения моралъ и малко срамливость, за да има на какво „да му завиждатъ, да не хранятъ злоба къмъ него и да не му сипятъ урагано психични стрѣли".

Г. Шишковъ

Хроника

„Деньтъ на пролѣтьта". Министерътъ на просвѣтата съ окржжно кани учащата се младежь да отпразднува наближаващиятъ „день на пролѣтьта", като въ тоя день всѣки ученикъ насади дръвчета въ общественитѣ или въ кжщнитѣ си градини.

Наредено е отъ Министерството на Финансиитѣ отъ 10 т. м. да се започне описването на овцитѣ и козитѣ, подлѣжащи на бегликъ. До 31 мартъ ще бждатъ приемани декларациитѣ въ общинитѣ. Провѣрката на декларациитѣ ще започне отъ 15 априлъ.

Трудовата повиность. Послѣдния срокъ за отбиване трудовата повиность свършва на 15 т. м.

Градската градина заедно съ бюфета си, почна да се ремонтира отъ общината по стопански начинъ.

Санитарни. Заболявания отъ заразителни болѣсти прѣзъ изтеклата седмица нѣма.

Всички скитающи се кучета по рѣшението на санитарнитѣ власти ще бждатъ отровяни понеже сж константирани два случая отъ бѣсь.

По избора въ Популярната банка, по липса на мѣсто ще се повърнемъ въ идущия брой.

Въпроса за добавъчното възнаграждение и 1/6 дневни пари на работницитѣ шивачи отъ Интендантската работилница, прѣзъ войната, е разрѣшенъ въ полза на работницитѣ. Заинтересованитѣ да се обърнатъ къмъ Реквизиционната комисия.

III Дупн. Сждебенъ Приставъ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 730.

Подписания Сждебенъ Приставъ при Кюстенд. Окржженъ сждъ на III участъкъ, на основание изпълнител. листъ № 495 отъ 15 февруари 1921 г., издаденъ отъ I Дупн. Мирови сждия въ полза на Менахемъ Б. Ешкенази, живущъ въ София срѣщу Георги Хр. Кравайковъ отъ с. Червенъ брѣгъ за искъ 3000 лева, заедно съ лихвитѣ имъ и др. и съгласно чл. 910 отъ „Гражданск. Сждопроизводство" съ настоящето си обявявамъ на интересующитѣ се, че на 26 мартъ 1921 год. въ канцеларията ми въ гр. Дупница ще продавамъ на търгъ съ явно наддаване слѣдния длъжниковъ движимъ имотъ, а именно:

Единъ биволъ на 7 години, лисъ на челото и опашката, оцѣненъ за 3500 лева.

Наддаването ще почне отъ означената цѣна. Които Г. г. желаятъ да купатъ горния имотъ могатъ да се явятъ въ него день да наддаватъ, дѣто ще имъ се допусне да прѣглеждатъ всичкитѣ книжя, относящи се по проданьта, която почва отъ 9—10 часа прѣдъ обѣдъ и ще трае до свършването ѝ.

гр. Дупница, 10 мартъ 1921 г.

III Сжд. Приставъ: Д. А. Сарийски.

III ДУПНИШКИ СЖДЕБЕНЪ ПРИСТАВЪ

ОБЯВЛЕНИЕ № 684.

Извѣстявамъ, че отъ 24 Мартъ 1921 г. до 23 Априлъ 1921 год. и до 5 часа послѣдния день ще продавамъ на търгъ въ канцеларията ми въ гр. Дупница слѣдующия недвижимъ имотъ находящъ се въ с. Долистово, а именно:

Кжща въ срѣдъ селото, двоетажна, паянтова, покрита съ керемиди, измазана съ каль и варь, дълга 10 м., широка 7 м. и висока около 5½ метра Състои се първия етажъ отъ: три стаи, отъ които едната служи за кръчма, кухня, малко коридорче и земникъ; а втория отъ: три стаи, кухня и балконъ; при сжсѣди: отъ двѣ страни пжть и отъ двѣ страни Иорданъ Котевъ съ плѣвня и дворъ, оцѣнена за 600 лева.

Горния имотъ принадлежи сънаслѣдницитѣ на покойния Начо Петревъ отъ с. Долистово и не е заложенъ никому; продава се въз основа протоколното опрѣдѣление на Кюстендилски Окржженъ сждъ отъ 13 юни 1912 год. по частното производство подъ № 792/1911 год., като неподѣляема.

Натдаването ще почне отъ означената цѣна и ще се продава така, както е означена въ настоящето обявление.

Разглеждането книжата и натдаването може да става всѣки присжтственъ день въ канцеларията ми.

гр. Дупница, 9 мартъ 1921 год.

III Сждебенъ Приставъ: Д. А. Сарийски.

ОБЯВЛЕНИЕ № 685.

Извѣстявамъ, че отъ 25 Мартъ 1921 год. до 24 Априлъ 1921 год. и до 5 часа послѣдния день ще се продава на търгъ въ с. Баланово слѣдующия недвижимъ имотъ находящи се въ с. Палатово, а именно:

3/16 части отъ една кжща, ч. „Юручката махала" подъ № 65, едноетажна, паянтова, полуздрава, покрита съ керемиди, състои се отъ двѣ стаи и кухня, съ дворно мѣсто около 250 кв. метра, при сжсѣди: Стефанъ Митевъ, съ кжща, порой, наслѣдницитѣ на Георги Илиевъ съ селище и сушилня и Тоне Кочевъ съ селище, оцѣнена 250 лева.

Горния имотъ принадлежи на малолѣтнитѣ: Ангелъ, Илия и Олга Сотирови отъ с. Палатово, не е заложенъ никому; настойникъ на сжщитѣ малолѣтни е баща имъ Сотиръ Илиевъ отъ с. Панчарево, по занятие земледѣлецъ.

Продава се на основание опрѣдѣлението на Кюстендилски Окржженъ сждъ подъ № 3010 отъ 3 ноември 1920 год.

Натдаването ще почне отъ означената цѣна и ще се продава така, както е означена въ настоящето обявление.

Разглеждането книжата и натдаването може да става всѣки присжтственъ день въ канцеларията ми, а на послѣдния день въ с. Баланово. 5% ще остава въ канцеларията въ гр. Дупница.

гр. Дупница, 9 мартъ 1921 год.

III Сждебенъ Приставъ: Д. А. Сарийски

ОБЯВЛЕНИЕ № 755.

Подписания Сждебенъ Приставъ при Кюстендилски Окржженъ сждъ на III участъкъ, на основание изпълнителенъ листъ № 139 отъ 22 януари 1921 год., издаденъ отъ I Дупнишки Мирови сждия въ полза на Менахемъ Б. Ешкенази, живущъ въ София срѣщу Сотиръ М. Поповъ отъ с. Дяково за искъ 3000 лева заедно съ лихвитѣ имъ и др. и съгласно чл. 910 отъ „Гражданското Сждопроизводство" съ настоящето си обявявамъ на интересующитѣ се, че на 2 априлъ 1921 год. въ канцеларията ми въ гр. Дупница ще продавамъ на търгъ съ явно натдаване слѣдния длъжниковъ движимъ имотъ, а именно:

Триста двадесеть и двѣ (322) низи тютюнъ, реколта 1920 година, на тяжесть около 200 кгр. тютюнъ, оцѣненъ за 3500 лева.

Забѣлѣжка: Купувачи за тютюна ще се допускатъ само онія лица, които прѣдставятъ удостовѣрение, за че имат право да закупватъ тютюни на едро, или тѣхнитѣ пълномощници.

Натдаването ще почне отъ означената цѣна. Които Г. г. желаятъ да купятъ горния имотъ могатъ да се явятъ въ него день да натдаватъ, дѣто ще имъ се допусне да прѣглеждатъ всичкитѣ книжя, относящи се по проданта, която почва отъ 9—10 часа прѣдъ обѣдъ и ще трае до свършването ѝ.

гр Дупница, 11 мартъ 1921 год.

III Сждебенъ Приставъ: Д. А. Сарийски

ОБЯВЛЕНИЕ № 756.

Подписания Сждебенъ Приставъ при Кюстендилския Окржженъ сждъ на III участъкъ, на основание изпълнителенъ листъ № 141 отъ 22 януари 1921 год., издаденъ отъ I Дупнишки Мирови сждия, въ полза на Менахемъ Б. Ешкенази, живущъ въ София срѣщу Сотиръ М. Поповъ отъ с. Дяково за искъ 2928 лева заедно съ лихвитѣ имъ и др. и съгласно чл. 910 отъ „Гражданското Сждопроизводство" съ настоящето си обявявамъ на интересующитѣ се, че на 2 априлъ 1921 год. въ канцеларията ми въ гр. Дупница ще продавамъ на търгъ съ явно натдаване слѣдния длъжниковъ движимъ имотъ, а именно:

Триста двадесеть и двѣ (322) низи тютюнъ, реколта 1920 година, на тяжесть около 200 кгр. тютюнъ, оцѣненъ за 3500 лева.

Забѣлѣжка: Купувачи за тютюна ще се допускатъ само онія лица, които прѣдставятъ удостовѣрение, за че имат право да закупватъ тютюни на едро, или тѣхнитѣ пълномощници.

Натдаването ще почне отъ означената цѣна. Които Г. г. желаятъ да купятъ горния имотъ могатъ да се явятъ въ него день да натдаватъ, дѣто ще имъ се допусне да прѣглеждатъ всичкитѣ книжя, относящи се по проданьта, която почва отъ 9—10 часа прѣдъ обѣдъ и ще трае до свършването ѝ.

гр. Дупница, 11 мартъ 1921 год

III Сждебенъ Приставъ: Д. А. Сарийски

Маркъ Твенъ.

Сждбоносенъ жребий.

Сюжетъ за този разказъ е послужила трогателната случка упомѣната въ „Писмата и рѣчитѣ на Олчвера Кромвеля" — отъ Карлейля.

М. Твенъ:

II (4).

Лордъ-Протектора даде на Абби три малки отъ восокъ топчици; двѣ бѣли и една съ свѣтло пурпуренъ цвѣтъ. Комуто се паднеше послѣдната, той трѣбваше да умрѣ.

О! каква хубава червена топчица! Ти е за мене нали?

— Не мило дѣте. Тѣзи три топчици сж прѣдназначени за другиго. Подигни края на онъзи тамъ завѣса, която затуля вратата и влѣзъ вътрѣ Тамъ ще видишъ трима хора съ обърнати къмъ стѣната лица и извърнати и отворени назадъ ржцѣ. Всѣкиму въ ржката ще пуснешъ по едно отъ тия топчици, и слѣдъ това се върни пакъ тука при мене.

Абби бързо изчезна задъ завѣситѣ, и главнокомандующия остана самъ. Той прошъпна съ благоговѣние:

— Тази умна мисъль въ трудната минута ми изпрати „тази", който всѣкога помага на съмнѣвающитѣ се, и на тѣзи, които искатъ неговата помощь. „Той" знае кому трѣбва да падне жребия и за туй ми изпрати това невинно дѣте което ще изпълни „Неговата" воля. Другъ би могълъ да сгрѣши, но „Той" е непогрѣшимъ. Мждра и справедлива е неговата дѣсница;—да бжде благословено „Свѣтлото му име".

Малкото Ангелче, спусна задъ себе си завѣсата, спре се за минута разгледа наоколо и се приближи до стоящитѣ неподвижно и мълкомъ съ лице къмъ стѣната плѣнници. Изведнажъ дѣтското личице просия отъ весела усмивка.

— Боже, че единъ отъ тѣзи е Татко! Азъ го познахъ и отъ къмъ гърба Той ще получи най-красивата топчица.

Дѣтето весело се приближи до тѣхъ, пусна въ всѣка шепа — извърната назадъ, по една топчица послѣ погледна изъ подъ мишницата на баща си и сияще отъ радость, извика:

— Татко! Татко! Погледни какво ти дадохъ!

Бащата погледна сждбоносната топчица, падна на колѣнѣ и просълзенъ съ страсть прѣгърна силно къмъ гърдитѣ си своя малъкъ, невиненъ палачъ Солдатитѣ, офицера, и свободнитѣ вече двама осждени вмръзнаха за мигъ при тази потресающа трагедия: Печалната сцена вледени сърдцата на всички и сълзи бликнаха изъ тѣхнитѣ очи. Въ продължение на нѣколко минути въ стаята се въдвори дълбоко благоговейно мълчание, слѣдъ това офицера прѣкрачи напрѣдъ положи ржката си върху рамото на обречения на смъртъ полковникъ и съкрушенъ каза:

— Менъ ми е много жално Съръ, но дългътъ заповѣдва. . .

— Заповѣдва! Какво? попита дѣтето.

— Да го отведа. Много жалѣя.

— Да го заведете! Кждѣ?

— Въ . . . въ . . . Мили Боже, дай ми сила. . . въ другата часть на крѣпостьта.

— Не смѣйте това да направит Мама е болна — и азъ ще отведа татко у дома. Дѣтето подскочи и прѣгърна татко си около врата.

— Хайде Татко! Твоята Абби е готова; да вървимъ.

— Не мога мое бѣдно мило дѣте. Азъ съмъ дълженъ да отида съ тѣхъ. Дѣтето отскочи очудено и зашари погледъ наоколо, слѣдъ туй, дойде при офицера, гнѣвно тупна съ малкото си краченце о пода и рече:

— Нали Ви казахъ! Мама е болна. Не чухте ли?

— О, бѣдно дѣте! Господь е свидѣтель какъ много искамъ да изпълня твоята заповѣдь, но, но.. за съжаление, азъ съмъ дълженъ да го отведа

„Слушай, строй ся и ходомъ маршъ напрѣдъ"

Абби като свѣткавица искочи навънъ и слѣдъ една минута се върна влачуща Лордъ-Протектора за ржка. При появата на послѣдния, всичко затихна; офицера отдаде честь, а солдатитѣ взеха пушкитѣ прѣдъ рамо.

— Спрете ги Съръ! Мама е болна и иска да види Татко. Азъ имъ казахъ това, а тия не искатъ да слушатъ и отвеждатъ Татко.

Лордъ-Протектора стоеше като ударенъ отъ гръмъ.

— Твоя татко ли? Мило дѣте, нима той е твой Татко?

— Разбира се . . . Той всѣкога е билъ мой Татко. Нима другиму бихъ дала красивата червена топчица, когато го обичамъ тъй! Разбира се, никому.

Смущение покри лицето на главнокомандующия, той рече:

— О, Боже мой, помогни ми! По волята на Сатаната азъ извършихъ жестокость, по страшна и ужасна отъ която не е виждалъ човѣческия родъ. И сега . . . и сега съ нищо не мога да помогна! Какво да правя?

Огорчената Абби нетърпеливо извика:

— Какъ какво? Заповѣдайте да го пуснатъ,— и зарида; Заповѣдайте да го пуснатъ? нали сами казахте, че азъ мога да Ви заповѣдамъ, а Вие не искате да изпълните?

Свѣтло, нѣжно изражение се появи върху суровото лице на Лорда-Протектора. Той положи дѣсницата си върху русата главичка на дѣтето и рече:

— Да бжде благословенъ Богъ, който те вдъхнови и наврѣме ми спомни за обѣщанието което ти дадохъ. Нека великия Богъ ми прости прѣгрѣшението, което щѣхъ да направя — мое мило дѣте:— Офицеръ, изпълнете неговата заповѣдь – чрѣзъ него азъ заповѣдвамъ: Освободете прѣстжпника,— той е простенъ!

Сп. „Изъ живота". Превелъ: Ан. Н. Чавдаровъ.

Печатъ на „Мод. Изкуство" Вл. Ив. Пилевъ & Сие Дупница